

(ՌՃԹ = 1660)

Իսկ Յունւարի ամսոյ ի մէջ քաղաքիս Ամիրխանի ումեմն ի մէջ տանն օտա մի այրեցաւ՝ հուպ առ տուն Աւէտին, եւ նորայն Բ այրեցաւ, եւ այլ տանց ոչ եղեւ զիւստ, զի բռնաւորք եւ զայմախամն հասին եւ մարեցին. բայց յոյժ երկեան ազգս Հայոց եւ ի փախուստ դարձան եւ զի մերձ էր եկեղեցոյ Սրբոյն Նիկողայոսի: Եւ կայեալ զայմախամն գտէր տանն՝ մինչ ի ԵՃ զուռուչն էառ:

Անիրաւութիւն մի այլ ևս, զոր արար փաշայս յետ այն լինելոյ: Տաճիկ ոմն կին բող երթեալ առ ոմն հայ ախթար որ նստէր ի դուրս եկեղեցոյն և ահացուցեալ զնա թէ Յղի եմ ի քէն, տո՛ւր ինձ փողս զի ապրեցայց. և նա յորժամ ոչ տայ՝ ծանուցանէ զայն որդոյն որ էր եէնկիչէրի: Եւ նա մատնեաց սուպաշուն, և սուպաշին կոչեալ զերիցունս եկեղեցոյն՝ յորժամ ի կորուստ տեսանէր զհայն զայն, կամ գտէք զայրն և կամ տվէք ինձ դրամ զի ստեցից զորդին և զմայրն բող: Եւ երիցունք ոչ հոգացին թէ վասն այլոց ուստի՞ տամք փող նմա. և խնդրեցին զհայուն հօրեղբայր որ երէց էր, և նա ևս փախեալ: Եւ եկեալ պահանջեցին ի վարդապետէն թէ երէց է. և իբրև ոչ ետուն սակաւ ինչ փող սուպաշուն, նա տարեալ զայս բան մատոյց ընծայ առ փաշան և ինքն եղև դատախազ թէ Գոցին, և թէ չունին զիւստ՝ ընդէ՞ր փախչի այրն և երէցն ընդ նմին: Եւ փաշան առաւել խնդար և խրոխտայր ի վերայ վարդապետին թէ Գոցես զերէցն. և յամենայն աւուր չաւուչ գայր և մինչև առ երես իւր տարեալ զնոյն ասէր: Եւ յառաջագէմն զԴ երէցս անմեղս ունէին ի կալանս և եղին ի խորս մահապարտաց, զի ցաւ իւրեանց դրամ էր և ոչ այլ ինչ՝ զի